

Рисунок 1 – Схема етапів проектування ІС

Штучний інтелект є невід’ємною частиною нашого життя. Зустріти його прояви ми можемо на кожному кроці, починаючи із наших мобільних телефонів і закінчуючи розробкою інтелектуальних систем, які допомагають в управлінні процесами на підприємствах та у великих компаніях. Наприклад, для розробки певної бізнес-стратегії для компанії ми застосовуємо моделювання біологічних систем, який базується на роботі генетичних алгоритмів. Він допоможе проаналізувати безліч запропонованих бізнес-планів, з яких можна обрати найоптимальніший.

Список використаних джерел

1. Шершньова З. Є. Стратегічне управління : навч.-метод. посіб. / Шершньова З. Є., Оборська С. В., Ратушний Ю. М. – К. : КНЕУ, 2001. – 232 с.
2. Сироджа И. Б. Квантовые модели и методы искусственного интеллекта для принятия решений и управления. – К. : Наукова думка, 2002. – 490 с.
3. Глібовець М. М. Штучний інтелект : підруч. для студ. вищ. навч. закладів. / Глібовець М. М., Олецький О. В. – К : Видавничий дім «КМ Академія», 2002.– 336 с.
4. Зайченко Ю. П. Основи проектування інтелектуальних систем : навч. посіб. – К. : Видавничий дім «Слово», 2004.–352 с.

ОСОБЛИВОСТІ ПРОЄКТІВ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВА

*Шмуїло М. І., магістр спеціальності «Економічна кібернетика»
(керівник – Рогоза М. Є., д. е. н., професор)
ВНЗ Укоопспілки «Полтавський університет економіки і торгівлі»*

Ключові слова: інновація, інноваційна активність, чинники впливу, індустріальна економіка, інформаційна економіка, інформаційне середовище, інформаційні потоки, суб’єкти ринку.

Ефективним способом конкурентної боротьби в ХХІ ст. є зростання компанії внаслідок інноваційного розвитку, який передбачає активне впровадження результатів наукової діяльності у виробничо-комерційне використання. Розвиток національної економіки будь-якого типу визначається активністю інноваційних процесів, економічною ефективністю нововведень, тобто результативністю перетворення науково-дослідних і дослідно-конструкторських робіт в інноваційний продукт, такий як нова техніка та прогресивні технології, які сприяють зменшенню собівартості продукції та підвищенню її конкурентоспроможності на внутрішньому і зовнішньому ринках.

На сьогодні інноваційний шлях розвитку є невід’ємною або навіть визначальною складовою економічного зростання будь-якої країни світу. Досвід інших країн [2] засвідчує, що лише за умови широкого впровадження інноваційних розробок можливо наповнити як український, так і світовий ринки конкурентоспроможною продукцією вітчизняного виробництва.

На сучасному етапі, в умовах економічної кризи головним завданням для великих промислових підприємств та представників середнього і малого бізнесу є скорочення витрат, що досягається здебільшого за рахунок постійного трансферту [1] знань у виробництво, тобто розвитку національної інноваційної системи. Саме актуальність та значущість цього питання зумовило вибір теми магістерської роботи.

Аналіз стану розвитку інноваційної діяльності в Україні дає змогу визначити, що сьогодні понад 90 % продукції, яка виробляється в Україні, не має відповідного науково-технічного забезпечення. Як наслідок, вітчизняна продукція стає все менш конкурентоспроможною, а в експорті зростає частка мінеральної сировини і продукції, отриманої після її первинної переробки. Оскільки в Україні основним джерелом фінансування інноваційного розвитку є державний бюджет,

ключовою залишається роль уряду. Влада повинна стати каталізатором активізації процесу інноваційних розробок та їхньої реалізації в реальному секторі економіки, а державну політику необхідно спрямовувати в таких напрямках: надавати достатній обсяг коштів із державного бюджету та створювати ефективну систему податкових пільг. Ще одним заходом для створення реальних умов переходу економіки України на інноваційну модель розвитку є створення державою механізмів покриття інноваційних ризиків. З цією метою на державному рівні було б доцільно розробити заходи, що забезпечуватимуть умови для капіталізації інтелектуальної власності, стимулювання вітчизняних і зарубіжних інвесторів по залученню банків, і великих підприємств до інвестування, розвитку венчурних (ризикованих) інноваційних фірм і проєктів. При цьому необхідно розробити чітку систему надання державних гарантій кредитуванню перспективних інноваційних проєктів [4].

На думку українських вчених оптимальним варіантом розвитку інноваційної складової в економіці країни буде створення нових господарсько-територіальних утворень, а саме технопарків, бізнес-інкубаторів, регіональних інноваційних фондів, венчурних фірм, які сприятимуть залученню приватного бізнесу до фінансування науково-дослідних розробок і процесу впровадження нових технологій у виробництво [5].

Таким чином, на основі проведеного дослідження, було систематизовано основні проблеми, що стримують розвиток інноваційних процесів в Україні, саме: недостатній рівень науково-методологічної бази формування інноваційної системи, системності у здійснюваних державою заходах щодо реалізації інноваційного потенціалу національної економіки.

Крім того, державне управління інноваційною діяльністю здійснюється без чітко сформульованої стратегії науково-технологічного та інноваційного розвитку, інтегралу її реалізації, послідовної на виваженої зовнішньої та внутрішньої економічної політики.

Недостатність фінансових ресурсів для забезпечення наукових досліджень та впровадження інноваційних розробок, актуалізує проблему розробки методологічного апарату впровадження проєктів розвитку внутрішнього ринку, які б вирішували питання пріоритетності розвитку науково-технологічної сфери та скоординованості дій суб'єктів інноваційної діяльності.

Таким чином, необхідна стратегія державної політики у сфері інновацій, яка передбачала основні шляхи розвитку інноваційної діяльності, за допомогою яких держава зможе реалізувати необхідні функції реалізації актуальних задач розвитку економіки.

При цьому необхідно передбачити функції регулювання інвестиціями державою, здійснення державного лобіювання інтересів українських виробників інноваційної продукції на міжнародному рівні, застосування відповідного торговельного режиму та регулювання валютних курсів, надання державних замовлень підприємствам для гарантування компенсації витрат на фінансування інновацій.

Таким чином, для забезпечення інноваційного розвитку держава повинна зайняти вкрай активну позицію, адже криза за рік-півтора піде на спад, а ось державні та недержавні інститути, які формували інноваційний потенціал, можуть просто зникнути, а українські вчені працюватимуть на економіки інших країн.

Список використаних джерел

1. Стан, перспективи розвитку інноваційних процесів в Україні та можливості їх впливу на формування ВВП Канафоцька Г. І. /2007.
2. Марченко О. В. Визначення необхідних і достатніх умов для інноваційного розвитку підприємства // Актуальні Проблеми Економіки. – 2008. – № 6. – С. 158–164.
3. Рогоза М. Є., Скляр А. А. Стратегічне управління підприємствами споживчої кооперації: економетрично-інформаційні системи і моделі : монографія, Полтава : РВВ ПУСКУ, 2009. – 116 с.
4. Інноваційна діяльність в Україні: проблеми і перспективи // Дзеркало тижня. – 2006. – № 10. – 36 с.
5. Криза руйнує інноваційний розвиток в Україні / Кузнецов К. К. / 2009. – Економічна правда.
6. Гуржій А. М., Каракай Ю. В., Петренко З. О., Вавіліна Н. І., Куранда Т. К. Інноваційна діяльність в Україні : монографія. – К. : УкрІНЕІ, 2007. – 144 с.
7. Закон України «Про інвестиційну діяльність» зі змінами, внесені згідно з Законами України в 1991–2005 рр. // Голос України. – 2001. – 21 листопада.
8. <http://www.ukrinform.ua/ukr/order/?id=816524>.